

ше сега повече отколкото прѣди; той обичаше баща си, обичаше майка си, обичаше добритѣ си другари и ученици сега повече отколкото прѣди; нѣ освѣнѣ това нему му бѣше драго, той обичаше сѣщо горитѣ, кои са издигваха надѣ селото, обичаше градинитѣ, обичаше полянитѣ, обичаше канаритѣ, съ една речъ обичаше това мѣсто въ което бѣше роденѣ. А сичко това той трябаше да напусне, трябаше да ся раздѣли отъ баща, майка, другари, отъ гори и поляни и отъ всичко що му бѣше тѣй мило и драго. Мисльта, че той отива и са раздѣля, за да иди да ся учи на по голямо мѣсто, да са учи на по много работи, да са види съсъ всякакви хора, та слѣдъ нѣколко години, като са завърни помѣжду братята си, да можѣ да имъ помогни, да ги научи на по хубаво, надвиваше надѣ всичко, за това и съсъ нетърпение очакваше и глѣдаше единѣ кракъ напрѣдѣ да трѣгне.

Милку бѣше вече готовѣ. Сичко село са бѣше збрало да го испроважда. Милко съ нажалено сѣрдце поглѣдваше къмъ всички. Нему му бѣше най жално, че той са раздѣля отъ милитѣ си другарчета, ученици, който незнаеше и неможеше да повярва, да ли ще можѣ пакъ да ги види, още и ако ги види, какви ще ги намѣри. На прощаванье той не можѣ да са стѣрпи и съсъ сълзи да имъ хортува:

«—Другарчета! Азъ са раздѣлямъ отъ васъ; нѣ са раздѣлямъ само и само да идѣ да видя що има по хубаво отъ насъ на вѣнѣ, да го научѣ и да го донесѣ на васъ! Макаръ и да съмъ далечъ отъ васъ, нѣ душата ми не ще да е раздѣлена никога отъ васъ. Едно само най повече въ съ-